

дори се спускали да хапятъ малкитѣ свои приятели. Тогава Вълко оставилъ едно — най-хубавото — въ кѣщи, а другитѣ занесълъ въ околийското управление, дѣто му платили по 3л. на вълче. Околийскиятъ началникъ изпратилъ шестѣ живи вълчета въ София, да ги прѣдадатъ въ животната градина, дѣто и днесъ се въртятъ въ своитѣ кафези, разбира се, вече порасли. Идете и ги вижете.

Оставеното вълче се улучило женско, вързали го за синджиръ прѣзъ врата и му направили колибка. Изпървенъ злото звѣрче се сърдѣло, скачало и нападало; не искало да яде и безъ малко щѣло да умре отъ дърпане и гладъ, ала отсетнѣ почнало да си похапва месце и да стои по-мирно. Най-сетнѣ то попривикнало. Не рѣмжало на дѣцата, ала и тѣ не го пипали съ ржцѣ, защото можало да ухапе нѣкого. Съ врѣме и кучетата свикнали съ него, та не го лаяли толкова страшно. Горкото вълче, по цѣль день обикаляло около кѣщичката си, вързано до брѣ съ синджиря. Единъ пѣтъ едно котенце не-прѣдпазливо се приближло до плѣнничето и веднага изписало силата на вълчитѣ зѣби. Котето било срускано и глътнато.

— Вълкътъ си е се вълкъ, — казва бабата. Козината си мѣнява, ала нрава не. Ври го, печи го, той си остава сѣ вълкъ; никога не се опитомява.

Ала мнозина зели да забѣлѣжватъ, че вързаната вълчица, колкото расте, почва да показва едно свое качество: при вечеръ и сутринъ, при зори, вълчето вие, сирѣчь пѣе нѣкакви жални пѣсни. Никой не можалъ да познае, какво иска то съ своята не много приятна пѣсень. Но не само вечеръ въ сумракъ и сутринъ при зори, ами и посрѣдъ день то грѣмко пѣело своята майчина пѣсень.